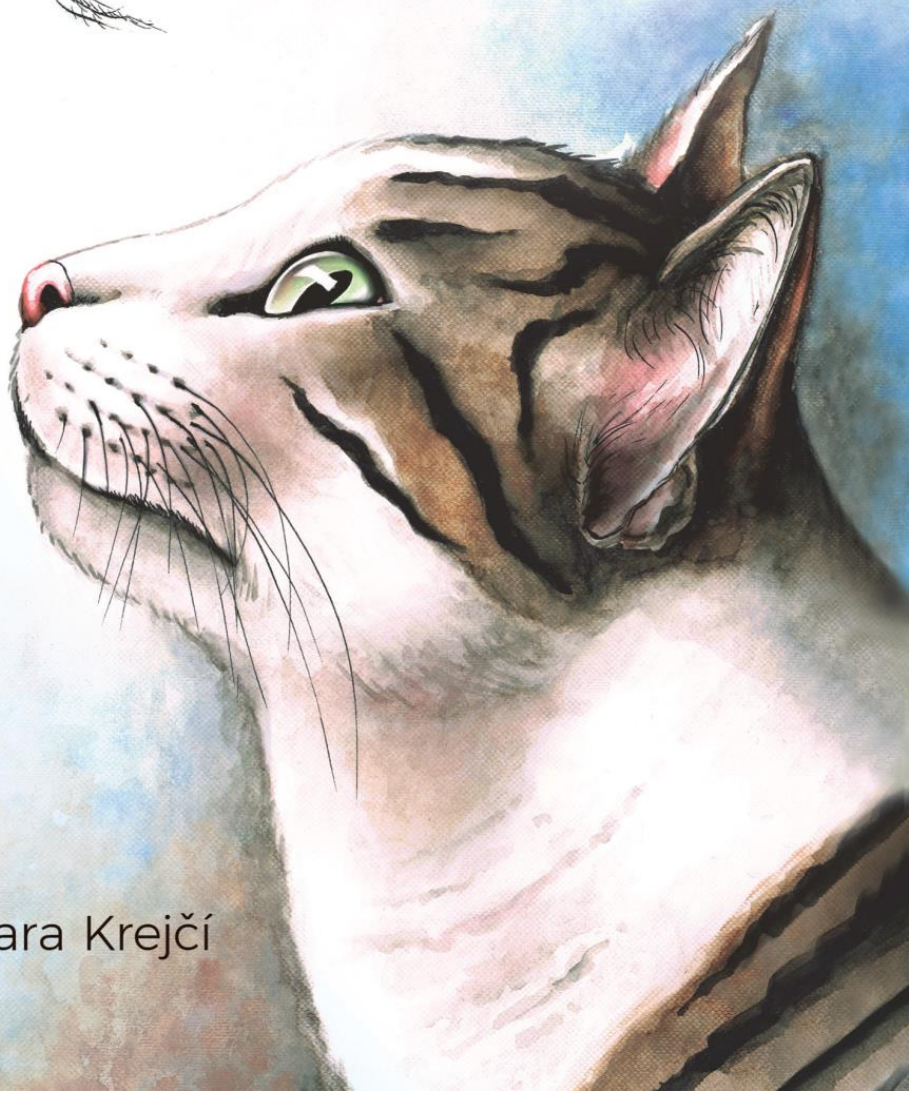

Chlupaté štěstí

Shaggy Luck

Tamara Krejčí

Tamara Krejčí

Chlupaté štěstí

Shaggy Luck

Poděkování

Tato kniha je poděkováním naší paničce, nejen za její lásku, ale i za nápad sepsat tyto naše příběhy a poslat je dál.

Rodince ze Sviadnova-mláďatům naší paničky, kde se narodila nejen naše maminka Eliška, ale i já Mikeš, Micilinka, Čertík II. a spousta dalších jejich potomků.

Její dceři Šárce za zpracování této knížky a jejímu manželovi Pavlovi za financování tohoto projektu.

A dalším lidem patří velké díky za ilustraci, korekturu a překlad do Angličtiny.

Mikeš

Mňau, mňau, mňau, ahojky, lidská mláďata.

Dovolte, abych se nejdříve představil. Jmenuji se Mikeš a jsem mládě kočky domácí. Jméno mi nedala moje maminka, to naše kočičí maminky prostě nedělají, ony nás rozpoznávají podle čichu. Jméno mi dala náhradní maminka, moje panička. Když byla ona malá holčička, tuze se jí líbily příběhy pohádkového kocourka Mikeše, který prý i v botách chodil. Já to vím od své paničky, mnohokrát mi četla tyto příběhy a vidíte, milá lidská mláďata, moje panička je dospělá ženská a dodnes má tyto příběhy o kocouru Mikešovi ráda. A kdo z vás, milá lidská mláďata, tyto příběhy nezná? Tak si honem zajděte s rodiči nebo se starším sourozencem do knihovny a příběhy kocoura v botách si prostě půjčíte. Ale no jasně, smějete se mi. Já vím, já vím, všichni, kteří mají rádi pohádky a příběhy, mají doma v knihovničce Mikeše, no já vás jen tak zkoušel.

A tak jestli jste zvědaví, tak si přečtěte i můj příběh.

Moje panička Tiny si mě i mou malou polovičnou sestřičku vzala hned, když nás naše kočičí maminka Eliška odkojila. Víte proč je má sestra jen polovičnou? No nebojte, má čtyři nožky i ocásek. To jen proto, že máme každý jiného tátu. U nás kočiček to není nic zvláštního. My nedržíme jako lidé na velkou a trvalou lásku, my se nevdáváme, neženíme. Žijeme si svůj svobodný kočičí život plný radostí a kočičích her, život bez slibů věčné a trvalé lásky. A máme největší radost, vlastně i úkol, na této zemi dělat lidem radost. Jsme přece vaši domácí mazlíčci. A protože pro kočičku jako takovou je zcela přirozené, že se ráda miliskuje, tak to učíme i vás, lidská mláďata, a mnohdy i vaše dospěláky. Mnozí lidé ani neznají sílu našeho miliskování. Jejky, to není ledajaké miliskování, to je dar a ten rozdáváme a předáváme. Já vím, mnozí dospělci teď budou tvrdit, že na to prostě nemají čas, protože mají hodně práce a starostí. To my kočičky moc dobře víme a cítíme

všemi svými smysly. A že jich máme. Věřte mi, my nemáme slova, ale my vám rozumíme.

Mnoho lidí nerozumí však nám, už pro tu práci a čas. Ach, ten čas, ten tam musí být, pro vás i nás, abychom si porozuměli, aby to naše miliskování bylo k něčemu. Věřte mi, lidská mláďátka, je to důležité. Víte, já toho hodně vím, protože se dívám a vnímám, co dělá moje panička. A také se koukám na takovou zvláštní věc, která pořád někam utíká. Jasně, je to buď televize, nebo internet. Nejdříve jsem zcela bez úspěchu, ale do úplného vyčerpání, honil ten obraz. A potom ta myška, děti, ta mi dala zabrat. Samozřejmě, jakmile jsem slyšel, že

panička hledá zase tu blbou myš, tak jsem vyletěl jako tryskáč a pomáhal. Bez úspěchu. Nakonec i zklamaný jsem byl. Proč? Protože mi došlo, že je to zase jen váš jakýsi výmysl, říkat čemusi umělému myš!! Taková blbost...

Ale klobouk dolů a úctu k těm vašim vynálezům zachovávám.

Jednou na mě panička zavolá a říká:

„Dívej se, Mikešku, jak jsou lidé hloupí, oni se musí nabádat na internetu, aby se objali, prostě chodí po ulicích s transparentem s nápisem „objetí zdarma“, proč se neobejmou doma spolu, proč se nepomiliskují s domácími mazlíčky? Vy nám dáváte přece tolik energie.“ kroutí nevěřičně hlavou.

Já vám řeknu lidičky, musím jí dát za pravdu. Hele, i Micilinka s tím souhlasí, mňau, mňau, je to tak. A oba se natáhneme vedle naší paničky, já vlevo, ona vpravo, všichni spokojení. Já se pod fousky začínám usmívat, a proto vám prozradím, jak Micilinka ke jménu přišla.

Micilinka

To bylo tak. Naše maminka Eliška bydlí u mláďat naší paničky, u Pavla a Angeliky. A ti začali říkat mé sestřičce úplně normálně Mici, prostě Micko. Ale jejich mláďata, Jindra s Dájou, to zkomolili. Jednou přišel jejich táta z práce a slyší: „Micilinko, Micilinko,“ a ptá se, „co máte s mycí linkou, máte nějakou novou hru?“ A jeho mláďata se smějí, že ona nemyslí mycí linku, ale Micilinku. To je ta vaše řeč, říkáte tomu čeština. No řeknu vám, aby se v tom jeden kocour vyznal.

Pozor, asi se blíží krmení, panička vstala a jde něco kutit do kuchyně. Ona je to zlatá ženská, nejdříve nachystá nám a potom jí sama. Ale pro jistotu to jdu zkontrolovat. Jasně, už se to chystá. A panička si ze mě dělá srandu. „No jo, Mikešku, pěkně na mě dávej pozor, jestli jsem vám ulovila vaši oblíbenou kapsičku.“ A už mi dává miskou pod nos, nezapomene mě pohladit a popřát dobrou chuť. A pozor, šine se

naše madam Micilina. Mí drazí přátelé, ona nám totiž za těch pár let rozmazlování ztloustla, má krátké nožičky, a proto vypadá, že břicho táhne po zemi. Mláděta od paničky o ní říkají, že vypadá jako kravinec, když se rozplajzne na zemi. Nevím sice, co to je kravinec, ale asi hodně směšná věc, protože se tomu tuze smějí. Ale musím si dávat pozor na potvůrku, ona vypadá neohrabaně a líně, ale umí zavařit i mně. No jo, jen si povrč, potvoro, já mám dost, na tvou porci dlabu. „Vrrrrr!“ Takové hrdelní zvuky vydává, když se s hlavou vztyčenou a krásně vinu okolo paničky, abych nezapomněl dát najevo lásku a vlastně i poděkovat za večeři. Micilinka je taky vychovaná a ví, co se sluší, ale počká si, až zmizím z dohledu. Ona potvůrka ještě něco vysomruje od paničky na zub, ale já vím, že i na mě čeká dobrota a nemusím se kvůli tomu zbláznit. No nic, příroda volá, musím na wécko, tak hupky hopky do tunelu a jsem venku, teda na balkonu. Tady máme, mimo jiné, pěkně zamaskované WC, taky houpačku zavěšenou pod stropem a úžasný výhled po okolí. Pro mě však někdy mega podívaná na kočičí

slečnu dole. Hmmm, je tam, ona se má, má dole kus trávníku a pěkně se předvádí, válí sudy v trávě, škrábe si dráčky a šplhá po opravdovém stromě. No nic, jdu si taky polítat. Jó, dostal jsem nápad, proženu ségru. Povedlo se, na srágoru jsem si počíhal za rohem a vyskočil na ni, když šla z chodby. Jak je tlustá, tak je hbitá, vzpamatovala se ve vteřince a už

byla honička. V obýváku zatáčka prudce vlevo a skokem přes postele, potom vracečka vpravo a uličkou zpět do obýváku a skokem na náš strom. Je sice umělý, ale máme tu i bunkry. Jeden je výhradně můj a to Micilina ví. Už se jí za mnou jako nechce. Jen pěkně hrdelně vrčí a syčí a já na ni pcháááá, potvoro, aspoň máš nějaký pohyb. A tak se po večeři a honičce

uvelebím ve svém bunkru a zavzpomínám na další naše kočičí akce.

Velké stěhování

„Narodili jsme se s Micilinkou v Čechách, teda pardon, na Moravě, přímo teda ve Sviadnově u mláďat naší paničky, ale mluvili tam na nás prý česky. Jak jsem řekl, ještě jsem netušil, že se budeme stěhovat. Naše panička totiž bydlí ve Vídni, tam se prostě provdala za svou velikou lásku, a tak nás jednou sbalili a odvezli do země daleké a neznámé, do Rakouska, kde se mluví německy. Fakt jsem z toho byl blázen, ta káča malá, teda hi hi, moje sestra, si z toho nic nedělala. Z jízdy v tom hrkadle, auto tomu říkáte, se tvářila, jako že nic. Já však cosi tušil, měl jsem to v kostech a ve fouscích. Naše panička (tu jsem si oblíbil hned) mluvila na svého muže jinak (toho jsem neměl čas moc poznat) a jeli jsme daleko. I když nám věnovali péči celou cestu, byl jsem ve střehu. A je to tady, řekl jsem si hned v tom obrovském domě. Plno cizích pachů, žádná zahrada.

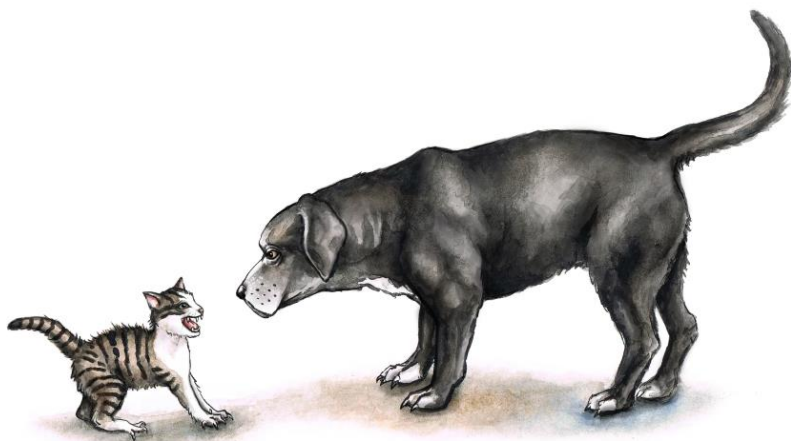
Panička musela vědět, že bude ouvej. Nechali nás na chodbě v otevřené přepravce, protože nás nemohli vydolovat ven, byli jsme úplně vzadu jako jedno klubičko. A naše panička nikdy nic nedělá násilím a dobře udělala i tenkrát. Prostě postavila kousek od přepravky misku s vodou a s jídlem a nechala nás být. Nevím, jestli to byl hlad nebo zvědavost, co nás donutilo vyjít ven z našeho úkrytu, ale vím, že to nejhorší překvapení v našem životě teprve přišlo. V bytě byl PES!!!! Lidičky, já se tak lekl, celý jsem se naježil, byl jsem snad třikrát větší a v momentě jsem po něčem šplhal, po závěsu až na garnýž. Pochopil jsem to až za několik dnů, neboť už znám tu historku nazpaměť, dodnes ji panička vypráví a pláče smíchy. A moje malá sestřička? Micilinka na tom nebyla, chudáček, o nic lépe, kvůli ní museli odsunout nábytek a lákali ji ven na nej a nej kočičí mlsky. Jakmile jsem vstřebal ten šok a uklidnil se, že jsem přežil infarkt, tak jsem se strašně zlobil na paničku. Nezbláznila se náhodou? Myslí si, že budeme žít se psem v jednom bytě?

Jenže mi nezbylo nic jiného než mňoukat, syčet a vrčet, až jsem se z toho celý unavil a usnul někde na okně za obrovským květináčem. Ono totiž každá kočka ví, že pes je pako, které neumí šplhat po stromech, ale tady nebyl žádný strom!!! Ale nějak jsem vytušil, že to okno by mohlo být dost vysoko.

Takže nový domov i s Norou

Cítím teplý vlhký závan větríku... a šok, nééééé, to není větrík, ale teplý dech a zápach psa, který mě vymrštil na zadní tlapy, přední mám v bojové pozici a zase jsem celý naježený a třikrát větší. Ale díky všem mým kočičím instinktům a smyslům pomalu a jistě začínám vnímat, že ten pes je divný. Nehoní nás. Nás?? Kde je Micilinka!!! Začnu běhat po bytě, tam a zpět a mňaukám a mňaukám, panička si to špatně vysvětlila a cpe mě na wécko. Vyškrábu se jí a lítám dál. Zastavím se v chodbě a Micilinka klíďo píd'ó vychází odněkud a vymňouká mi. „Neboj se, bráško, jsme tu v bezpečí, když jsi spinkal, skamarádila jsem se s Norou.“

Třeštím na ni oči, ocásek mám stažený, koukám, odkud na nás vyletí ten černý obrovský pes, a ona mi vypráví něco o přátelství? „S kým ses skamarádila?“

„No přece s Norou, je to ten pes, ale neboj, je neškodná, je to holka a je už dost stará a nemocná, chudáček.“ Nechá mě vydechnout a vlastně sám se uklidňuji, protože si uvědomuji, že se mi zdál ten pes nějaký divný. No oukej, je to psí holka, teda Nora. Nechápu ale, jak se s ní už Micilinka dokázala skamarádit, aha, holky.

„Tak pojď se taky skamarádit,“ čumáčkem mě nabádá a tlačí mě před sebou.

„No jo, už jdu,“ hrdě se plížím před ní. Ale ne!! Příroda mě zradila a dávám zpátečku. Hupnu na wécko, jen se mi podaří syknout na Micilinku: „Čekej tu na mě.“